

BẢO TÀNG - TẢN MẠN CHIỀU BA MƯƠI

Huỳnh Vĩnh Sanh

Như một nhân duyên tiền định, năm nào cũng vậy, cứ đến dịp tết là tôi được cử trực bảo tàng vào chiều cuối năm đến nỗi hình thành một cái tên là “*Tú chiều ba mươi trực bảo tàng*”. Cho nên không khí của chiều cuối năm luôn đọng lại trong tâm trí tôi đầy cảm xúc mặc dầu cho đến bây giờ tôi cũng không còn nhớ là bao nhiêu cái buổi chiều ba mươi mà tôi đã phải bên nhau với Bảo tàng.

Bảo tàng, chiều cuối năm, một không gian mênh mông tĩnh lặng, mọi sinh hoạt dường như ngừng lại, cây cối cảnh vật im lìm. Không có bất cứ một tiếng động dù rất nhỏ, cũng không còn một vị khách tha hương nào cả, chỉ còn tôi với bảo tàng... Bây giờ, bên ngoài đường phố phiên chợ cuối cùng trong năm trở nên nhộn nhịp hơn bởi những khách mua bán rộn. Trời trở về cuối chiều, những con nắng vàng nhạt cuối năm trải dài trên mái ngói mốc meo cũ kỹ đã tắt lịm tự bao giờ, đâu đó một vài đám mây trắng đục lác loài cũng hối hả chạy về phía cuối chân trời như để kịp giờ đoàn tụ. Bỗng dưng tôi liên tưởng đến những con người tha hương xa xứ, giờ này chắc họ cũng tất bật cố gắng trở về nhà với gia đình bởi sự có mặt của họ không chỉ đơn thuần là một sự sum họp đoàn tụ gia đình trong ngày lễ Giáng sinh ở phương Tây mà còn là một minh chứng cho lòng tôn kính, hiếu nghĩa với

ông bà tổ tiên trong giờ phút thiêng liêng chuẩn bị đón chào năm mới, khi mà tất cả các thành viên trong gia đình, người sống cũng như người chết cùng về sum họp chung dưới một mái nhà.

Bảo tàng, càng về cuối ngày, không gian, cảnh vật càng tĩnh lặng, không còn ai nữa, chỉ còn tôi với bảo tàng với kỉ vật của những người lính đã ngủ yên dưới lòng đất mẹ. Những kỉ vật như có linh hồn ôm nỗi cô đơn nhớ nhung mơ ước về gia đình, người yêu, bạn bè mà đã biết bao nhiêu mùa xuân rồi họ không thể trở về được. Dòng sông xưa, bến đò cũ, con đò năm nào đưa quân tải đạn còn đó nhưng Anh, anh hùng liệt sĩ Lê Văn Đức cùng đồng đội không trở về nữa. Dòng sông thương tiếc biến anh thành con sóng vỗ về. Chiếc đèn dầu tự tạo của đồng chí Phạm Thị Thiệt, chiếc bật lửa tự chế của đồng chí Lê Công Thành đã trở thành ngọn đuốc soi đường trong đêm tối đốt cháy bùng lên bầu nhiệt huyết cách mạng. Chiếc áo cánh tay cũ kỹ sờn vai của đồng chí Lê Thùy che thân trong nhà tù Côn Đảo, chiếc áo thun rách nát nhiều mảnh vá của anh hùng liệt sĩ Bùi Chát không đủ che thân trong những ngày trú hầm bí mật. Những bức thư còn thơm mùi giấy vờ học trò của liệt sĩ Trương Thị Thanh Hồng nhân hậu đầm thắm đã hiến dâng cả tuổi thanh xuân của mình vì sự nghiệp giải phóng dân tộc thống nhất nước nhà. Đôi dép

cao su của anh hùng liệt sĩ Phạm Ngọc Nhân đã mòn nhẵn cùng anh năm tháng hành quân mở đường, dọc rừng Trường Sơn gió bụi. Chiếc giỏ tre của Mẹ Dừa, Cẩm Thanh như một tấm chắn hộ mạng dùng để đựng cơm nước tiếp tế cho những người con cách mạng hồn nhiên cam tâm chịu gian khổ nơi hầm trú để tiếp tục cuộc chiến.

Bảo tàng càng về chiều chập choạng hoàng hôn, không gian càng mênh mông tĩnh lặng, không ai chỉ mình tôi với vài cơn gió cuối năm lùa qua ô cửa. Hơn lúc nào hết, giờ đây tôi muốn chạy về nhà để cùng gia đình cầu nguyện, đón mừng năm mới nhưng có một cái gì đó rất quý giá, một thứ tình cảm lạ lùng khó tả đang len lỏi vào trong tâm hồn tôi. Tôi không khóc nhưng vẫn trào nước mắt. Tôi sẽ ở lại đây để chia sẻ nỗi niềm với những con người kỳ diệu của một thời chiến. Tâm hồn họ trong sáng, thánh thiện, luôn có ý thức về bổn phận với Tổ quốc. Họ chọn cho mình lẽ sống riêng với con đường đầy chông gai gian khổ nhưng thấm đẫm tinh thần lạc quan cách mạng, sẵn sàng từ bỏ tất cả ngay cả tuổi thanh xuân của mình để phụng sự tổ quốc. Họ sống cao đẹp thủy chung với đồng đội, luôn nung nấu ý chí lòng căm thù lũ giặc. Họ khát vọng, ấp ủ hòa bình và tin tưởng mãnh liệt vào ngày chiến thắng. Tôi lặng lẽ thấp lên một nén

nhang cắm vào bình phong ở sân trời trong cảnh trời chập choạng với lời cầu nguyện các mẹ, các chị, các anh yên nghỉ nơi lòng đất mẹ.

Bên ngoài đường, tiếng chân người vội vã đi về chuẩn bị đón chào năm mới. Còn tôi vẫn đứng đây, bên cạnh những kỉ vật, bên cạnh nén nhang thơm ngày Tết với tấm lòng thành kính, cảm phục và biết ơn vô hạn. Các anh đã cho thế hệ chúng tôi quá nhiều điều tốt đẹp. Chúng tôi nguyện sẽ phải sống như các anh trong công cuộc xây dựng và bảo vệ Tổ quốc. Cầu nguyện vong linh các anh an lòng nơi đất mẹ và gia đình các anh được nhiều may mắn, phúc đức. Các anh mãi là mùa xuân của đất trời, là những con người bắt tử cho muôn đời sau ✍

oianheritage.net